

Zdravím všechny čtenáře doma i v cizině!

Tady v Assámu máme již dost teplé počasí, s denními teplotami přes 30°C. V tomto týdnu přišel dvakrát vítr a přinesl déšť, bohužel ne tak vydatný, aby se tráva konečně zazelenala, takže krajina pořád působí smutným a vyprahlým dojmem. V dnešním dopise bych vám rád víc přiblížil školu Jibon Jyoti, ve které učím. Od minulého roku v ní totiž proběhla řada změn.

Hostel (internát) v jejím areálu se rozšířil a bydlí v něm ve velmi skromných podmínkách již 73 dětí, z nichž většina studuje tady a zbylá část (od 5. třídy výše) na 2 km vzdálené salesiánské škole v Rangajanu. Skromné podmínky znamenají, že tu spí dva kluci na jedné posteli a k obědu dostávají většinou jen suchou rýži s trochou dálu a zeleniny. Stará se o ně bratr Thomas, který je zároveň i školníkem a světcem v jedné osobě!), spolu se třemi dívkami a jednou učitelkou, která tu taky bydlí. V minulých týdnech postavilo několik najatých pracovníků pod dohledem Thomase v areálu školy novou budovu, do níž se v příštích týdnech přestěhuje kuchyň a jídelna. Protože je budova kromě plechové střechy a vybetonované podlahy celá z bambusu, trvala její stavba pouhé dva měsíce a stála v přepočtu asi 40.000 Kč, což je však i tak pro rozpočet farnosti vysoká položka.

Nová budova školy

oběd na intru v Jibon Jyoti

Nezapomnělo se ale ani na ostatní žáky. Hliněný plácek, kde probíhá každý den assembly (nástup), byl vydlážděn starými cihlami a později za pomoci několika rodičů a dalších vesničanů zalit betonem. Jinak beton se tu nemíchá v míchačce ani v žádné nádobě, ale jen tak na podlaze.

Přestože přibylo v novém roce několik desítek žáků, nezvětšil se počet lavic, a tak se i čtvrtáci musí tísnit po šesti v lavici široké dva metry. Když jsem Rajeshovi tuto středu oznámil, že vím o českých sponzorech, kteří nám na lavice přispějí, rozhodl se hned jednat a ještě ten den jsme koupili železné tyče, z kterých učni v našem areálu vyrobí osm lavic. Takže škola se zdárně rozvíjí a pro místní vesničany z vládou přehlíženého kmene Adibasi má velký význam.

Zdaleka ne se vším jsem ale ve škole spokojen. Protože v Indii nejspíš neplatí žádná omezení počtu žáků ve třídách a platí, že čím víc žáků platí školné, tím lepší finanční situace, máme jich tu až příliš moc. Nejvíce ve třídě kindergarden, tedy starší školce – 87, z toho kolem 80 je každý den přítomných. Většinu dne je vyučuje jejich třídní učitelka, která je na celý ten počet sama! Nedávno mi řekla, že od března už jsou schopni si psát do sešitu sami z tabule, předtím ale psala zadání práce (porovnávání čísel, psaní, atd.) do sešitu každému zvlášť, a asi si dokážete představit, kolik času jí to zabralo, kolik žáků mezitím jen tak sedělo a jak byla taková výuka efektivní.

Já učím nakonec to samé, co minulý rok: matematiku ve 2. třídě a general knowledge (prvouku) ve 2., 3. a 4. třídě. Nedávno, při procvičování malé násobilky, jsem ve 2. třídě narazil na studenta, který ani nevěděl, že $5 \times 1 = 5$, což jinak všichni ví, i když zbytek násobilky pěti třeba neznají. Vzal jsem si ho o polední přestávce stranou a ke své hrůze jsem zjistil, že nedokáže ani přečíst čísla 10 nebo 15, což se učí již v nursery a zvládá to běžný žák kindergarden. Při pohledu na jeho výsledky jsem zjistil, že tento student v listopadových závěrečných testech propadl ze všech předmětů, ale přesto z nějakého důvodu postoupil do 2. třídy. A žáků, kteří by si měli minimálně první třídu zopakovat, protože z jejího učiva nic

nepobrali, je v této třídě více. Podobně mě vždy udivuje situace, která nastane, když zadám cvičení z učebnice nebo z tabule. V době, kdy ti nejlepší studenti mají již všechny příklady dokončeny, se pravidelně najde pár takových, kteří si ještě učebnici nebo sešit nestačili ani otevřít – a to přesto, že třídou každou hodinu mnohokrát procházím a kontroluji, kdo jak pracuje. Co mě však naplňuje optimismem, je fakt, že 3. a 4. třída je už na tom značně lépe.

I takoví drobečci chodí do naší školy

A jde se domů! (před vybetonováním dvora)

Internetové připojení mám sice pořád stejné, ale minulý týden se jeho kvalita značně zlepšila, takže už můžu např. skypevat. A právě jeden rozhovor po Skypu tento týden byl pro mě velmi důležitý. Uvědomil jsem si totiž po něm, že jsem se v poslední době příliš izoloval od přátel v Čechách, a příliš poctivě se snažil věnovat klukům na intru, až to pro mě ani pro ně nebylo dobré, protože jsem pak vůči nim byl podrážděný a moc přísný. Takže jsem se rozhodl trochu víc se flákat :)

Tento čtvrtek jsem navštívil dům jednoho našeho učitele, 25-letého Williama. Bydlí ve vesnici, kam ještě nebyla přivedena elektrina, v typickém domku z bambusu a bláta. Přestože rodině již před mnoha lety umřel otec na TBC, působila na mě ve srovnání se sousedy celkem bohatě – měli vlastní studnu, čajové a velké rýžové pole. Takže na závěr ještě dodám dvě fotky z této návštěvy.

Mějte se pěkně!

Vlevo je učitel William, jeho matka přede mnou vypadá ve skutečnosti líp

sem se chodí na záchod